

DESPRE CAPCANELE PE CARE NI LE ÎNTINDE TELEVIZORUL

În România mass-media este o putere. Dintre mijloacele mass-media cel mai mare impact îl are televizorul. Ca aparat, televizorul este o invenție a minții omenesti - care în sine nu este nocivă; însă modul în care el este folosit, cu precădere în ultimii unsprezece ani la noi și în ultimii treizeci de ani în occident, l-a transformat în cea mai distructivă armă din lume - pentru suflet.

Televiziunea are o tendință tot mai accelerată și mai accentuată de a nu mai îndeplini funcția de divertisment, informație, cultură, etc., ci pe aceea de a forma un om nou, spălat de tot ce e bun. Televizorul are o lucrare "religioasă", o influență spirituală de netăgăduit. El a reușit ceea ce nu s-a mai realizat de la Turnul Babel - să unească toată omenirea în tot ceea ce nu este Dumnezeu. Atunci (la Turnul Babel) ca să-i oprească de la rău, Dumnezeu a împărțit limbile, iar astăzi, prin televizor, de la un capăt al pământului la celălalt o singură limbă hulește tot ceea ce este sfânt.

Televizorul alungă pentru totdeauna pe Dumnezeu din sufletul omului și îl înlocuiește cu toate pornirile drăcești. Televizorul nu strecoară în mod pervers în om o singură patimă, ci toate patimile mari - so domia, curvia, iubirea de aur și de bani, setea de sânge, hula împotriva Duhului Sfânt, egoismul setea de putere și de slavă desartă, precum și pe cele mai mici (care de fapt nu sunt deloc mici): lenea, judecarea aproapelui, nepăsarea, curiozitatea nefolositoare și bolnăvicioasă. Telenovelele sunt specializate în amplificarea acestei ultime patimi.

Televizorul nu înghite numai indivizi, ci popoare întregi. Desigur, aparent, nu e mai păcătos un televizor decât un bordel, dar televizorul are totuși o putere distructivă cu mult mai mare decât acesta, pentru că în fiecare casă introduce un bordel, în care intră cu usurință toți (părinți și copii) și la orice oră.

Omul intră în contact cu lumea prin cele cinci simțuri: văz, auz, miros, gust, pipăit. Dintre aceste simțuri, vederea este cea prin care intră cele mai multe imagini și informații. Personalitatea omului, prin facultăți ale ei precum sunt: cunoașterea, înțelegerea, memoria, imaginația, este foarte dependentă de ceea ce primește prin acest simț. Acesta este motivul pentru care nu ne prea ocupăm de radio, care nu are puterea de înrâurire a televizorului. Radioul se adresează auzului. Televizorul se adresează văzului, în primul rând, dar și auzului. Este mai periculos decât ziarele. Acestea se adresează și ele văzului, dar imaginile sunt nemiscătoare - par moarte. Imaginile de la televizor sunt vii, miscătoare: de aici puterea lor.

Omul împătimit de televizor nu mai înțelege că imaginile pe care acesta i le oferă le privește nu la rece, ci acestea intră în viața lui interioară, pe care o influențează, o modelează după chipul lor (spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești). În timp se produce o simbioză între om și televizor, o întovărire în care însă primul este factorul pasiv, cel care primește orice, fără nici un discernământ. Omul devine pur și simplu un material care se lasă, fără să-și dea seama, prelucrat în duhul tovarășului său, care treptat îi devine chiar și stăpân. Astfel televizorul devine de fapt adevăratul Dumnezeu al omului, căruia i se închină, îl ascultă, îi slujeste, chiar dacă privitorul este creștin botezat în numele Sfintei Treimi. Dumnezeu cu adevărat este cel cu care ai o legătură constientă. Cei cărora li se pare că exagerez să facă o comparație între timpul pe care îl petrec în fața micului ecran și timpul pe care îl petrec în fața icoanei în rugăciune, între interesul și emoția cu care primesc imagini cel mai adesea murdare, și formalismul cu care fac o rugăciune, prea adesea nălucită de imagini pătimase, demonice.

Este televizorul vinovat de toate relele din lume? Oare el le-a adus? Nu. Dar el amplifică la maxim răul în lume, îl rafinează, îl generalizează, îi dă o putere pe care acesta nu a mai avut-o până astăzi. Răul există și fără televizor, dar nu avea forța și întinderea pe care le are în prezent.

"Sunt oare numai rele la televizor?"

Sunt si bune, dar atât de amestecate cu cele rele, încât nu mai sunt deci bune, în măsura în care, acceptând această "amestecare rea", ajung, oarecum, să le motiveze, să le gireze. Acolo unde răul e amestecat cu binele nu mai este locul lui Dumnezeu, ci al diavolului. Atunci când a mâncat din pom Adam a cunoscut si binele, si răul, dar a ajuns rob numai al răului. Un doctor ginecolog care face chiuretaje nu va scăpa de osânda lui Dumnezeu pentru că a ajutat pe unele femei să nască. Când pe aceeași conductă (ecranul televizorului) curge apă de izvor curată si mizeria dintrun grajd de vite, cel care se adapă de acolo, ce gust va simți: al apei sau al bălegarului? Comparatia între televizor si această conductă pare dură, dar în privinta filmelor pornografice si a asa-numitelor filme "sexy" este foarte elocventă si exprimă realitatea.

**Omule care te uiti la televizor,
trebuie să stii că asimilezi tot ceea ce
vezi acolo si încet-încet vei ajunge
si să fii ceea ce asimilezi!**

Dacă într-o revistă de patru pagini toate sunt pline de articole crestine, dar jos, pe ultima pagină, se dă un număr de telefon al unei linii erotice, revista aceasta este anticrestină. "Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui mamona" (Matei 6, 24).

"La televizor sunt si lucruri bune, noi le despărtim de cele rele".

Ca să alegi trebuie un criteriu în functie de care să te orientezi în privinta binelui si a răului. Adultii (peste 40 de ani), care n-au crescut cu mizeriile de la televizor, s-ar putea să aibă un criteriu în bunul lor simt. Dar dacă nu sunt bine ancorati într-o viață religioasă, vor fi si ei foarte îngăduitori în privinta răului. Ce criteriu are însă generatia tânără (sub 50 de ani) care din copilărie s-a hrănit cu filme erotice, de groază si de incredibilă violentă? Personalitatea adolescentului se va forma pe această temelie spurcată si subredă. Răul si binele sunt amestecate în capul lui. El nu va apuca niciodată vârsta discernerii binelui de rău, pentru că n-a trăit niciodată numai în bine. În lumea fizică, pentru a vedea un obiect mai bine, trebuie să te apropii de el. În lumea spirituală, această lege este valabilă numai în cazul virtutilor. În ceea ce priveste păcatul, nu-l poti vedea decât dacă te distanțezi de el. Acesta este motivul pentru care Sfintii își plâng păcatele si se mărturisesc păcătosi, iar homosexualii se mândresc cu patima lor, fac paradă si cer drepturi.

Televizorul nu este un singur drac, ci iadul întreg. Când a apărut televizorul marele stat major al iadului l-a primit ca pe cea mai plăcută surpriză din istorie. Nu se aștepta ca însusi omul să-i procure inventia cea mai potrivită spre a-i dezvolta si finaliza toate intentiile sale infernale.

Televizorul este periculos nu numai pentru că ne arată rele, ci si pentru că ne învată să facem foarte multe feluri de rele, oferind chiar vaste posibilități de "înalță calificare" în toate domeniile malefice.

Dintre toate relele televizorului, două sunt cele mai mari:

- desfrânarea

- calomnierea, judecarea si disprețuirea aproapelui, si prin aceasta distrugerea psihologică si sufletească a oricărei persoane, ca si compromiterea oricărei idei, intentii sau institutii benefice.

Cum intră prin micul ecran desfrânarea în om?

Orice imagine care apare pe retină este transmisă sufletului. Cele trei puteri ale sufletului (ratiune, sentiment, vointă) sunt toate colorate potrivit imaginii primite. Imaginea "sexy" face **ratiunea** să treacă încet prin etapele următoare: la început respinge ceea ce a văzut, apoi acceptă imaginea si, în cele din urmă, o primește căci bariera, împotrivirea ratiunii a fost doborâtă de patimă.

Simtirea, mai întâi se scârbește de mizeria morală de acolo, apoi este indiferentă, iar la urmă dorește să facă întocmai ceea ce a văzut.

Vointa - nemaifiind condusă de rațiune și întărită de afectivitate, trece și ea de la împotrivire la căutarea desfrânării. Această trecere se face în timp, dacă omul vede mai multe filme și secvențe cu scene pornografice. Biruința pornografiei asupra psihicului este atât la nivel conștient, cât și la nivel subconștient. În subsolurile ființei, în subconștient, videoteca pornografică creează mișcări care se ridică în conștient și constrâng pe om să facă unele lucruri cu o putere (

ică) pe care el nu o înțelege de unde provine și căreia nu i se mai poate împotrivi. De exemplu, un tânăr care mai înainte pe când trecea pe lângă o tarabă cu cărți căuta romanele lui Sado veanu sau poeziile lui Eminescu, astăzi caută manualele chinezești sau indiene de inițiere în practicile, nu arareori perverse, sexuale. Privirea unei femei, care înainte nu îl tulbura, astăzi trezește în el dorințe josnice. Această schimbare se datorează acumulării pornografice din subconștientul său. Întreaga sa personalitate este astfel treptat pecetluită cu "numărul fiarei" (Apoc. 15, 8).

Imaginatia este terenul în care aceste influențe se văd cel mai clar. Filmele lucrează aici în două moduri: unii tineri, văzând de ce sunt capabili "eroii" lor, capătă complexe de inferioritate față de sexul opus, se văd urâți, incapabili de vitejii prea mari în domeniu, devin necomunicativi, închisi în sine, tristi și recurg la "defulări" sexuale (onanie și altele înrudite cu ea) în care n-au nevoie de partener. Alții (bine îndoctrinați de filme) devin obsedați de desfrânare, incapabili de înfrânare și cu manifestări sexuale care depășesc în perversitate Sodoma și Gomora. Unii ca aceștia, dacă se căsătoresc, vor spurca patul conjugal și vor aduce pe lume copii cu mari probleme psihofizice. Căsătoriile în care se fac păcatele sodomice nu rezistă în timp. Dacă acestea ar fi cazuri izolate, răul n-ar fi așa de mare. Din păcate, aceste perversiuni, pe care Dumnezeu le-a pedepsit în Sodoma și Gomora cu foc din cer și ploaie de pucioasă (a se vedea cartea Facerea, capitolul 19, din Sfânta Scriptură), s-au extins nespuse de mult. Cine a contribuit cel mai mult la această pierzătoare extindere? Televizorul, "educatorul" poporului nostru.

Iată că treptat imaginea de la televizor devine viață. Treptat, imaginarul a reușit batjocorirea și schimonosirea realului. Ceea ce noi am prezentat schematic mai înainte (modul în care omul este invadat și biruit de pornografie) știu și conștientizează perfect regizorii acestor filme. Dovada faptului că știu este însuși rezultatul obținut. Deci care este scopul acestor filme? Să facă din fiecare cetățean al împărăției lui Dumnezeu (creștin botezat) un locuitor al Sodomei (aceasta este pecetea fiarei apocaliptice) - iar dacă va muri fără pocăință și un viitor osândit în iad.

Dar oare de ce în primul rând desfrânare, și nu alte păcate?

Aceasta deoarece nimic nu-l desfigurează pe om sufletește atât de mult ca desfrânarea, nimic nu-l distruge mai repede și mai ireversibil, nimic nu-l scârbește pe Dumnezeu la un om mai mult decât păcatul acesta. Oare de atâtea mii de ani, de când este omenirea, au avut nevoie oamenii să fie educați sexual prin televizor pentru a se înmulți? nicidecum. Scopul real al prezentei în fiecare film a imaginii desfrânării este de fapt cel cu totul contrar: distrugerea omenirii. Se știe prea bine că desfrânarea reduce de fapt natalitatea. În bordeluri, unde este cea mai intensă activitate sexuală, nu se naște nici un copil. Mamă smerită, grijulie și iubitoare, și amantă senzuală, rafinată și perversă sunt două feluri de însusiri ale femeii, care se exclud.

Iată numai un exemplu - din multe altele asemănătoare care s-ar putea da spre a arăta modul în care rafinează televizorul păcatul curviei. În urmă cu câteva zeci de ani filmele de dragoste, romantice, prezentau tineri care își mărturiseau sentimentele, dar în privința manifestărilor fizice totul se reducea la o privire caldă, la o strângere de mână și (sau) la o îmbrățișare nevinovată. Apoi au apărut săruturile din ce în ce mai lungi, mai "apetisante" și mai dese. Încet, încet au apărut femeile semiîmbrăcate, dezbrăcate și scenele erotice din ce în ce mai "curajoase" și mai variate. Astăzi există o adevărată artă și industrie a pornografiei (extrem de bănoasă). Răul nu s-a oprit aici. După 1989 s-a îndesit la noi în țară folosirea cuvântului: "homosexual". Prima reacție a fost cea de scârbă. La televizor, mai întâi totul s-a redus la niste aluzii ironice (lumea râdea pe seama lor), dar mai

apoi cenzura constiintei, treptat a fost doborâtă. Apoi s-au îndesit filmele având ca personaje centrale homosexuali, au apărut spectacole "vesele", de divertisment si interviuri cu ei. Care este mesajul acestor făcături, care de care mai perfide si mai imunde, care s-a încercat a ni se inocula? Acela că, de fapt si de drept (!) si ei sunt oameni ca si noi, obisnuiti, ba chiar cu unele calități deosebite - fiind invocate chiar nume de personalități artistice, literare etc. -, iar pornirile lor sexuale nu sunt nici păcate, nici manifestări patologice, ci alternative "cumsecade" la manifestările heterosexuale. Iată cum s-a escaladat astfel o altă culme îngrozitoare a răului.

Ni se sugerează că ceea ce face majoritatea este bine (spiritul de turmă), si astfel înaintarea în rău își continuă actiunea îndobitocitoare, desi a ajuns deja foarte departe. Au început să apară (deocamdată sporadic) si secvente cu aluzii la păcatul zoofiliei, al desfrânării cu animale care, ca si sodomia, opreste 15 ani de la împărtășirea cu Sfintele Taine pe săvârșitorii lor. Si iată cum vedem împlinindu-se, sub ochii nostri, proorocia făcută de Sfântul Antonie cel Mare cu aproape 1700 de ani în urmă: "Va veni vremea ca oamenii să înnebunească si când vor vedea pe cineva că nu înnebuneste, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor".

Nimeni nu poate să ajungă într-o singură zi un mare păcătos. Diavolul stie lucrul acesta si actionează în consecință: dărâmă treptat toate puterile bune ale sufletului si ridică în locul lor templul său. "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" spune Mântuitorul. Tot acolo vrea si cel rău să își zidească întunecata sa împărăție.

Legislatia, câtă vreme a rămas supusă legilor divine, a fost categorică în privinta acestui păcat: pedeapsa cu moartea, în Vechiul Testament; apoi, închisoarea. Acum, practica homosexuală nu mai este pedepsită de lege. Răul însă nu se opreste nici aici, pentru că mai sunt bariere care trebuie să cadă. Homosexualii vor să înfleze copii (vă dati seama la ce va fi supus un copil care are părinti doi bărbați), vor să se căsătorească în biserică, vor să fie hirotoniti preoti, vor legiferarea pedofiliei. Sunt o minoritate care cere drepturi care să-i permită să ajungă majoritate, pentru ca să poată atunci să impună noi legi, nelegiuite. În Sodoma si Gomora Dumnezeu a coborât foc din cer pentru că locuitorii acestor cetăți (bogate) nu numai că făceau acest păcat, ci îi fortau pe toti cei ce veneau acolo să săvârșească si ei răutatea.

Cum se poate distruge o persoană nevinovată prin televizor

Emisiunile calomniatoare, mincinoase, nu pot fi verificate de publicul larg. Însă aceste emisiuni creează atitudini ostile față de persoana vizată. Chiar dacă după zece astfel de emisiuni mincinoase va apărea o emisiune care restabilește adevărul, totusi sământa răului a fost aruncată. Omul acela, înconjurat de neîncredere, suspiciune si dămănie din partea celorlalti, începe să-si piardă echilibrul lăuntric chiar dacă este nevinovat. Minciunile spuse despre el, acuzatiile de care nu se poate apăra si sentimentul neputintei îl dărâmă lăuntric. Nu numai oameni, dar si idei si institutii pot fi distruse prin această metodă. Iată ce fortă au la îndemână cei care conduc televiziunea în România si în lume.

Cine amendează un ziar sau un post de televiziune pentru calomnierea si umilirea unei persoane? Cine dă certifiicat de corectitudine oamenilor care lucrează în massmedia?

Desenele animate - nevinovate numai în aparentă, au un caracter hipnotic, înrobesc sufletul copilului. Creează viciul privirii necontenite la televizor. Acum se uită la desene animate, iar după 12-14 ani la filme de "actiune", de război, la filme pornografice, "sexy", de extremă violentă si de groază. În afară de aceasta, desenele animate de astăzi umblă tot mai vădit la modelarea unei conceptii false a copilului despre Dumnezeu si lume. În unele desene animate, eroul principal, "demonică", este un personaj pus pe pozne si, chiar dacă are cornițe, este prezentat astfel încât să devină cât mai simpatic. Potrivit învățaturii crestine însă, demonul - chiar mic dacă este ("demonică") - nu este decât tot un lucrător viclean al răutății si împreună colaborator cu fratii săi încornorati mai mari, în urzirea de planuri mestesugite spre pierderea neamului omenesc.

Robotii cu ochi rosii si aripi (draci moderni) care se războiesc între ei si ucid cu aberantă cruzime, inoculează copiilor setea de violență. Imaginile desenelor animate care se miscă cu repeziciune zăpăcesc mintea copilului, îl fac si pe el să fie sucit, să n-aibă astâmpăr, îi răpesc dorinta de învățatură. Violența desenelor animate trece în realitate. În Rusia sunt astăzi 100000 de copii asociati în grupări ucigase. La noi, în România, crimele îngrozitoare săvârșite de unii copii i-au făcut pe responsabilii de la Televiziune să însemneze, prin buline, cercuri, triunghiuri si pătrate colorate, filmele nocive pentru copii. Dar aceasta este oare de ajuns spre a opri vizionarea acestor filme de către copii, ai căror părinti sunt ei însisi în gravă confuzie morală, iar celor care dau pe post asemenea productii cinematografice ucigătoare de suflete le vor fi de ajuns bulinele si celelalte semne spre a se apăra la dreapta si înfricosata Judecată a lui Hristos?

Trei exemple spre a arăta cum trece imaginea micului ecran în realitate

1. În urmă cu câțiva ani a apărut la noi în țară o casetă video intitulată "[Sirenele - satanismul în muzica rock](#)". Autorul acestei casete, grec de origine, fost cântăret rock, mărturiseste că filosofia de viață si-a format-o pe când era copil, din filmele stiintifico-fantastice, care l-au fascinat. Din aceste filme ("Războiul stelelor" si altele) a tras concluzia că universul este condus de două forte impersonale, a binelui si a răului, care se află într-un neîncetat conflict, iar valorile supreme sunt puterea, orgoliul si gloria. Autorul acestei casete video face parte dintre putinii înșelati care s-au întors la adevăr. Însă câți tineri, care în copilărie s-au "hrănit" cu "Războiul stelelor", n-au murit fără să stie că Dumnezeu este unul singur si pretuieste mai mult iubirea decât ura, smerenia decât mândria, iertarea decât răzbunarea!

2. Filmele stiintifico-fantastice au răspândit în omenire o nouă credință: aceea în existenta extraterestrilor. Nimeni astăzi nu se mai îndoieste de existenta lor. Un ieromonah ortodox din America, Părintele Serafim Rose, arată în cartea sa "Ortodoxia si religia viitorului" că aparitiile extraterestre sunt de fapt experiente mediumistice de natură demonică. Un fel de sedinte de spiritism în care pământenii intră în contact cu duhurile răutății, pentru care nu este nici o greutate să ia chipul "cetățenilor" unor alte civilizatii.

3. Există astăzi în lume aproximativ 1500 de "vampiri" (cei mai multi în America) - oameni ce dorm în cosciuge, beau sânge, etc. Toti acesti "vampiri" sunt copiii care odinioară au vizionat filmele de groază având ca "eroi" astfel de personaje. Închipuirea lor a fost atât de marcată, încât le-a deformat total imaginea asupra realității proprii lor persoane. În loc să se considere si să trăiască precum oamenii, ei au ajuns să se considere si să trăiască efectiv ca "vampiri".

Vrăjitoarele, al căror mestesug este osândit si amenintat cu grele urgii dumnezeiesti în toate paginile Sfintei Scripturi, astăzi își demonstrează abilitățile pe micul ecran, dau interviuri, își fac reclamă si își dau adresele. În zilele noastre oamenii nu se mai tem de Dumnezeu, ci de vrăji, nu îi mai cer ajutorul Lui, ci vrajitoarelor, iar astrologia este nelipsită din programele TV, sub forma, de rătăcire si înșelare, a citirii zodiilor, atât de vehement condamnate de Sfânta Scriptură si de scrierile Sfintilor Părinti. Dar iată ce ne spune în această privință si Sfânta Scriptură: "Bărbatul sau femeia, de vor chema mortii sau de vor vrăji să moară neapărat: cu pietre să fie ucisi, că sângele lor este asupra lor" (Levitic 20, 27). "Iar partea celor necredinciosi... si fermecători... este în iezerul care arde, cu foc si cu pucioasă" (Apocalipsa 20, 27).

Jocurile de noroc n-ar putea îmbogăți atât de repede pe unii, putini, dar vicleni, pe seama altora, multi dar creduli, dacă n-ar fi televizorul. Naivul telespectator văzând premiile colosale vânturate pe micul ecran se si vede câștigătorul unuia dintre ele. El nu stie că adevăratii câștigători sunt - matematic - cei ce organizează jocurile. Putinii premiați culeg firimiturile, iar cei mai multi rămân cu iluziile spalberate.

Invazia publicității

În vinderea unui produs, pe piață, un rol important îl are reclama. Atunci când un film serial are succes la public, produsele cărora li se face reclama în timpul lui sunt mai bine vândute, asa încât omul care iubeste un

film serial "înghite" fără să vrea pe lângă acesta și produsul căruia i se face reclamă. Ce este rău în aceasta? Răul este că televizorul devine astfel, dintr-un mijloc de așa-zis divertisment, stăpânul întregii noastre vieți, care ne poruncește cum să ne îmbrăcăm, ce să mâncăm, cum să vorbim, cum să gândim .

O firmă americană care comercializa cafea și-a sporit cu mult vânzările în urma apariției la televiziune a unui serial a cărui acțiune se învârtea în jurul unei cesti de cafea. Personajele principale ale acestui serial, un tânăr și o tânără, au o pasiune comună: marca de cafea comercializată de acea firmă americană. Pe măsură ce americanii îndrăgeau personajele acestui film le creștea și apetitul pentru cafeaua cu pricina.

Este uimitoră răbdarea prostească de care dau dovadă unii oameni care, pe lângă un film de 45 de minute, înghit și 15 minute de publicitate.

Americanizarea. Majoritatea covârșitoare a filmelor fiind americane, dau iluzia răspândirii stilului de viață american, străin felului nostru de a fi. Prin aceste filme se realizează de fapt o colonizare ideologică de la distanță, o înrobire a mentalității și a sensibilității creștine a unui întreg popor. Chiar dacă cea mai mare parte a americanilor sunt creștini neoprotestanți, trebuie spus că aceste filme n-au în ele nici un fel de nuanță creștină. Sunt pur și simplu păgâne și anticreștine. Occidentul, pe care l-au invadat mai demult, deja s-a debarasat de ele, fiind suprasaturat de nerusina lor, eliminându-le metodic, sistematic și rapid.

Știrile, care - chipurile - ar trebui să fie emisiuni mai serioase, s-au pervertit și ele. Violențele, uciderile între rude, morți terifiante, incesturi, violuri umplu astăzi mai tot spațiul lor. Oare ce fel de informație poate fi aceasta, că în cutare sat un om beat a venit acasă, a luat toporul și l-a omorât pe tatăl său? Sau altele de acest gen. Aceste "știri" reprezentau înainte subiectul de discuție și de bârfă al babelor de pe la sate și al celor lipsiți de orice orizont spiritual și intelectual, iar astăzi se transmit la ore de maximă audiență, de oameni scoliti special pentru o asemenea activitate. Pe de altă parte zvonurile ("în ziua cutare va fi un cutremur devastator", "iarna aceasta va fi polară" etc.) terorizează, stresează pe bietii oameni care doresc să afle ultimele noutăți. Televizorul devine astfel un puternic factor de stress.

Ne cultivăm prin televizor? Nimeni nu ajunge om de cultură pierzând timpul în fața micului ecran, ci citind cărți, tocându-și coatele. Televizorul caută cu insucces să se substituie actului de cultură; dimpotrivă, s-a observat că interesul pentru carte dispare la copiii ce-și petrec timpul în fața televizorului.

Cronofagia. Chiar emisiunile aparent nevinovate (mecuri de fotbal, întrecerile sportive) au un aspect negativ: pierderea timpului. Fiecare clipă a vieții omului are o valoare infinită. În timp omul câștigă sau pierde vesnicia. Cumplite sunt, în inconstiența și iresponsabilitatea lor, expresiile: "îmi pierd timpul cu... Mi-am omorât timpul cu...".

Copiii mei nu se uită la prostii. Așa zic și cred părinții care nu știu ce programe vizionează copiii în absența lor, sau chiar în prezența lor, atunci când "bătrânii" dorm. Unii copii și adolescenți tin telecomanda în mână și filmul erotic se transformă într-o secundă, printr-o simplă apăsare de buton, într-un nevinovat film documentar.

Cântecele. În marea lor majoritate sunt indecente, spurcate, aruncă în aer bunul simț, pudora, prin mesaje pornografice, îndemnuri la violență și anarhie și refrenuri ce se lipesc imediat de mintea tânărului. Sunt posturi de radio și televiziune care de dimineața până noaptea nu transmit decât asemenea soiuri de muzică, prin care se demonizează mai ales mintea tinerilor (viitorii adulți). Cu umor și inegalabil, în "Jurnalul fericirii", Părintele Nicolae Steinhardt a numit-o muzica lui "bughi-mambo-rag"... Ca și filmele, și cântecele, fiind în cea mai mare parte americane, produc o americanizare a poporului român și a lumii întregi. Tinerii și tinerele de pe stradă arată prin hainele lor cum sunt echipele starurile muzicii de astăzi.

Cele spuse în aceste rânduri vor părea unora exagerate, unilaterale sau chiar absurde, dar în realitate răul care vine prin micul - așa cum este alintat el în prezent ecran este cu mult mai mare și mai greu de evaluat. Însă fiind de natură spirituală nu se vede nici cu luneta, nici cu microscopul și nici nu poate fi cântărit cu cântarul.

Care este pozitia crestină fată de televizor?

Crestinul care își trăiește cu seriozitate făgăduintele botezului ("Mă lepăd de satana și de toți slujitorii lui și de toate lucrurile lui și de toată trufia lui și mă împreună cu Hristos") va elimina cu desăvârșire din casa lui și din viața lui acest lucru necrestinesc. Mai ales acolo unde sunt și copii, nu există altă soluție.

Asa cum spune un părinte de la Mănăstirea Frăsinei, Psaltirea și Ceaslovul sunt televizorul creștinului. Cei care vor un adevărat "divertisment", îl pot afla curat, folositor și ziditor în "Rugăciuni de dimineață", și "de seară", în "Paraclisul Maicii Domnului", în "Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos". Cei care vor mai mult decât aceste "emisiuni" să deschidă Psaltirea între orele 0-5 noaptea. Vor cunoaște "senzatii tari" duhovnicești și vor avea negresit trăiri cerești, vor înțelege și experimenta cât este de adevărat cuvântul celui supranumit "Alăuta pocăinței", marele dascăl al lumii și ierarh, Sfântul Ioan Gură de Aur, care spune: "Dulce este somnul, dar mai dulce este rugăciunea".

Încheiem delicatul și mult controversatul subiect cu o scurtă și aleasă rugăciune, nelipsită de pe buzele, din mintile și inimile multor evlavioși creștini dreptmăritori în toate împrejurările vieții de acum, vremelnice, pământești: *'Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne, slavă iubirii Tale de oameni, Stăpâne, slavă bunătății Tale, Sfinte'. Amin.*

Extrase din "TELEVIZORUL - O NOUA CETATE A SODOMEI" de Parintele Toma

<http://www.razboiulnevazut.org/articol/13/TELEVIZORUL-o-noua-cetate-a-Sodomei->